

Domáca úloha
alebo
O dievčatku, ktoré to dokázalo
(Martina Polohová)

Rozprávač:

Kde bolo, tam bolo, bolo raz päť úplne obyčajných detí. Tieto deti boli také isté ako všetky ostatné deti v ich meste. Chodili do školy aj do kostola, učili sa, hrali sa, robili si domáce úlohy... Ich domáce úlohy boli niekedy obyčajné a niekedy trochu iné. A práve pri jednej trochu inej domácej úlohe, na ktorú nezabudli ani v nedeľu ráno v kostole, sa začína náš príbeh.

Zaznie hudba. Na scénu prichádzajú dve deti.

Matej: Ahoj, Samko.

Samko: Čau, Matej.

Matej: Aj vy máte doniesť do školy nejaké darčeky pre deti v nemocnici?

Samko: Áno, aj vy?

Matej: Hej. A nesmie to byť nič, čo by kúpili rodičia. Musí to byť niečo, čo je naše vlastné a čo máme radi. Nesmie to byť ani zničené a ošúchané.

Na scénu prichádza Daniel.

Daniel: Ahojte!

S+M: Ahoj, Daniel.

D: Už máte vybraté nejaké darčeky pre deti v nemocnici?

S: Práve sa o tom rozprávame. Ja už mám. Podarujem niekomu v nemocnici...

M: A ja dám nejakému chlapcovi ... A ty?

D: Ja ešte neviem. Rozmýšľam, či mám dať svojho Forda. Je to model. Stál až tristo korún a 150 som si musel zarobiť sám.

M: To je drahá hračka.

D: Ved' práve. Ale ocko povedal, že ak chcem vedieť, čomu by sa niekto v nemocnici naozaj potešil, mám vybrať to, čomu by som sa naozaj potešil ja, keby som to dostal. A ja by som sa naozaj potešil tomu autu. No, ešte sa rozhodnem...

Prichádza Evka.

Evka: Ahojte!

S,M,D: Čau, Evka.

D: Aj vy máte v škole také zvláštne domáce úlohy?

E: Aké zvláštne domáce úlohy?

M: Napríklad doniesť niekomu niečo, čo máš rada.

E: To je naozaj čudná domáca úloha.

S: V podstate to asi ani nie je domáca úloha. Domáce úlohy sú na to, aby sme sa niečo naučili. A toto...

D: Podťe, začína sa besiedka.

Rozprávač:

Domáca úloha, ktorú deti v škole dostali, naozaj nebola úplne obyčajnou. Bolo to zrejme už len z

toho, že sa o nej chlapci rozprávali ešte aj v nedeľu ráno v kostole, keď sa na domáce úlohy predsa nemyslí. O čo väčším prekvapením pre nich bolo, keď na nedeľnej besiedke o malú chvíľku po ich rozhovore, začuli slová pani učiteľky.
Prečo? Počúvajte ich aj vy a určite na to prídete.

Zaznie rozprávková hudba.

Kde bolo, tam bolo, bolo raz jedno dievčatko. Toto dievčatko bolo úplne také isté ako všetky iné dievčatká okolo nej, a predsa aj veľmi iné. Také isté bolo preto, lebo mala rada presne tie isté veci, ktoré mali rady jej kamarátky. Rada sa hrala, spievala, tancovala,.. Iné bolo naše dievčatko v tom, že nevyzerala tak, ako jej kamarátky. Niekedy dávno jej totiž ublížil veľký oheň. Od toho dňa bola jej tvárička taká zničená, že ľudia, ktorí sa s ňou stretli, skríkli, zhrozene sa zatvárali, obzerali sa za ňou, prípadne radšej odišli. Práve preto trávalo naše dievčatko väčšinu času samé aj napriek tomu, že nikdy nikomu neublížovalo.

Na scénu vyjde dievčatko vo vetrovke a čiapke so zničenou tvárou. Sadne si na schody a tváričku si oprie do dlaní.

Najsmutnejšie bolo nášmu dievčatku vždy vtedy, keď sa blížili Vianoce. Vtedy si totiž deti v jej meste robili vianočnú party, na ktorej dostali rôzne darčeky. Naše dievčatko však ešte nikdy nepozvali. Ach, ako veľmi túžilo po tom, aby aj ona mohla prísť. Aby si mohla vybrať z kopy krásne zabalených balíčkov. Veď Vianoce sú o darčekom. Ale ona darčeky nemala.

Jedného dňa pred Vianocami, práve v deň, keď všetky deti boli na vianočnej party, vybralo sa naše dievčatko na svoje tajné, tiché miesto do neďalekého lesíka. Toto miestečko mala rada. Nikto ju tam nevyrušoval, nikto sa za ňou neobzeral..

Na scénu k dievčatku niekto položí stromy z kartónu. Dievčatko sa tvári tak, ako to práve rozprávač hovorí.

Ako tam tak naše dievčatko sedelo, rozmýšľalo a potichu si utieralo slzy, ktoré jej, či chcela alebo nie, každú chvíľu vyhrkli, začula blízko seba pomalé kroky. Obzrela sa, a zbadala usmievavú starenku s dáždnikom v ruke.

Na scénu vyjde starenka. Dievčatko sa postaví, keď ju zazrie.

S: A čože ty plačeš, dievčatko?

D: Ach, babička, kde sa tu beriete? Ja – trochu som smutná. Som smutná, lebo nemám Vianoce.

S: Čože nemáš? Vianoce? A to už ako?

D: No, nemám. Nedostanem žiadny darček, pretože som nepekná.

S: A preto nemáš Vianoce? Pretože nedostaneš darček?

D: Áno.

S: To teda nie. Ty nevieš, čo sú to Vianoce?

D: Ale viem..

S: Veru nie, nevieš. Keby si vedela, nepovedala by si: “Ja nemám Vianoce.”

Vianoce má každý, pretože Vianoce sú domácou úlohou.

D: Prosím???

S: Presne ako počuješ. Vianoce sú domácou úlohou. Domácou úlohou, ktorou nás Najväčší Učiteľ chce naučiť dať to najdrahšie, čo máme, tým, ktorí to potrebujú.

D: Vôbec tomu nerozumiem.

S: Tak si sem sadni a ja ti porozprávam.

Obe si sadnú. Starenka by mohla mať dlhú pelerínu, do ktorej by zavinula aj dievčatko. Tak by mohli spolu sedieť, kým sa starenka nepostaví.

R.:

A starenka začala rozprávať.

Raz dávno sa Kráľ celého sveta rozhodol ukázať ľuďom, čo je úplne najdôležitejšie. A keďže to nešlo inak, spravil to tak, že daroval ľuďom to najdrahšie, čo mal. Svojho vlastného Syna. Práve Jeho sme totiž veľmi potrebovali.

Kráľ takto naučil ľudí, že to najdôležitejšie je vedieť dať to, čo mi je najdrahšie, tým, ktorí to potrebujú. Ale keďže bez domácich úloh sa ľudia naučia len veľmi málo, dostali ľudia v jeho kráľovstve ťažkú domácu úlohu. Majú dávať tým, ktorí to potrebujú, to, čo je pre nich vzácné.

A keďže ľudia sú zabudliví, Kráľ im vytvoril Vianoce. Vianoce sú narodeniny Kráľovského Syna, počas ktorých si majú ľudia spomenúť na najväčší dar Kráľa všetkých kráľov i na domácu úlohu, ktorú nám dal. Preto má Vianoce každý. Každý dostal dar i domácu úlohu...

Starenka sa pomaly zdvihne.

S: A aby si na to nezabudla, darujem ti svoj dáždňik. Zaobchádzaj s ním opatrne..

D: Starká, ale načo mi bude dáždňik?

S: Ten dáždňik nie je obyčajný. Pomôže ti plniť tvoju domácu úlohu.

Starenka odchádza zo scény. Dievčatko si rozprestrie dáždňik, obzerá si ho, potom ho zloží, pokrčí plecami a tiež odíde zo scény.

Rozprávač:

Starenkin dáždňik nebol na prvý pohľad ničím zaujímavý. Onedlho však dievčatko objavilo, že starenka jej podarovala dar, ktorý úplne zmenil ďalšie dni jej života. Dáždňik mal totiž čarovnú moc.

Kedykoľvek si ho dievčatko rozprestrela nad hlavu, jej tvárička sa zmenila na presne takú, akou bolo jej vnútro. A jej vnútro, jej srdiečko bolo prekrásne. Dievčatko pod dáždňikom sa zmenilo na tú najkrajšiu princeznú. Jej tvár žiarila tak veľmi, že sa za ňou ľudia aj teraz obzerali. Avšak teraz celkom inak – s neskrývaným obdivom.

Počas rozprávania rozprávača dievčatko bez vetrovky znovu vyjde na scénu – s dáždňikom nad sebou, usmievavé. Na scénu vybehnú deti.

Matej: Ahoj, princezná. Pod' sa s nami hrať.

Evka: Môžem sa aj ja s tebou hrať? Budeš moja kamarátka?

Samko: Nechceš k nám prísť domov? Ukážem ti svoje hračky.

Daniel: Ja mám krásnych dinosaurov. Iste sa ti budú páčiť.

Deti obkolesia dievčatko a sadnú si na zem.

R.: Ako bolo teraz dievčatku dobre. Všetci ju mali radi. Ale naše dievčatko nezabudlo na to, ako sa cítilo predtým, ako dostalo dáždňik od starenky. Kedykoľvek si ho doma zložila a potajomky sa pozrela do zrkadla, spomenula si na všetku bolesť a samotu, ktorá by sa vrátila, keby vyšla von bez dáždňika.

Pomaly sa priblížili ďalšie Vianoce. Dievčatko sa na ne tešilo. Ved' akoby aj nie! Bola obdivovaná

a milovaná...

Dievčatko vo vetrovke na scénu.

D: Tento rok iste pôjdem na darčekovú párty. Určite budem mať Vianoce...

R.: Budem mať Vianoce. Tu sa dievčatko zháčilo. Ako to vlastne bolo?

Áno. Spomenulo si zrazu dievčatko na slová stareny v lese. Vianoce má každý. Vianoce sú totiž domácou úlohou. Domácou úlohou, ktorá nás učí dať to, čo nám je vzácne, tým, ktorí to potrebujú... Ach, ale čo je toto? Čo sa to deje?

Na scénu prichádzajú chlapci vo vetrovkách a starček. Starček je otrhaný a nepekný. Chlapci sa mu posmievajú a hádžu doňho papierové snehové gule.

Matej: Euro? Áno? Páči sa. Aj dve, ale nie eurá...

Samko: Hej, dedko chyt' si nás..

Daniel: Dedo škaredo!

Na poslednej prezývke sa všetci rozosmejú. Prichádza zhrozené dievčatko.

D: Čo robíte? Dajte mu predsa pokoj!!

Matej: Neplet' sa do toho!

Samko: Čo sa staráš?

Daniel dievčatko odstrčí.

D: Prečo mu ubližujete?

Dievčatko sa snaží chlapcov od seba odtrhnúť, ale oni sa smejú a hádžu do starkého gule d'alej. Hrá hudba, chlapci sa d'alej smejú, ale teraz ticho, aby bolo počuť rozprávača. Dievčatko zhrozene stojí a díva sa na nich. Hudba počas hrania rozprávača vrcholí.

R.:

Ako sa dievčatko dívalo na chlapcov, vrátili sa jej všetky pocity z čias, keď sa cítila podobne ako ten starček. Čo bude robiť? Ako by mu mohla pomôcť? Chlapci ju nepočúvajú. Čo môže...?

Zrazu ju to napadlo. Dáždnik! Jej dáždnik! Ten by mu pomohol. Ale čo ona.. Čo potom?! Nie! Ona chce mať Vianoce! Vianoce? Čo sú to vlasnte Vianoce? Domáca úloha? Domáca úloha... Áno, Kráľ dal to najvzácnejšie, čo mal, nám, ktorí sme to potrebovali... Dať to najvzácnejšie tomu, kto to potrebuje...

Bolo to ťažké.. Veľmi ťažké..

Dievčatko po viditeľnom boji priskočí k starčekovi. Hudba burcuje.

D: Dedko, vezmite si ho. Vezmite si dáždnik a stále ho noste nad sebou. Potom sa vám nebudú posmievať...

Dievčatko podá dáždnik, skryje si tvár do dlaní a zbehne zo scény. Chlapci zostanú prekvapene stáť. Potom hodia do starčeka posledné gule a odídu. Starček si obzerá dáždnik, pokrúti hlavou a vezme si ho so sebou. Pomaly zídze z javiska.

Hudba sa utíši... Ďalej hrá melancholická hudba.

R.: Dievčatko to zvládlo. Zvládlo domácu úlohu, ktorú jej dal Kráľ všetkých kráľov, na jednotku. Čo však bude teraz!?

Doma dievčatko zaborilo hlavu do vankúša. Hlavou jej preletovali tie najzmiešanějšíe pocity na svete. Najsilnejšie z nich boli dva – strach a radosť. Strach, čo bude, a radosť, že urobila to najúžasnejšie, čo sa len dalo.

Až podvečer sa dievčatko pomaly postavilo. Tichučko, no odhodlane pristúpilo k zrkadlu. A ...

Hudba znovu vyjadrí napätie.

Dievčatko vychádza na scénu. Tvár má v dlaniach, keď rozprávač povie "A..", opatrne si dá ruky z tváre preč..

R.: Ach, aké prekvapenie. Čo je toto? Ako je to možné? Po spálenej tváričke ani stopa. Nie! Vôbec žiadna. Práve naopak. Jej tvár je ešte o to krajšia, o čo krajšie sa stalo je vnútro po splnení vianočnej domácej úlohy.

Chvilu hrá hudba a je ticho. Keď hudba skončí, dievčatko sa ukloní a zide z javiska. Na scénu prichádzajú ostatné deti – herci.

Samko: Už viem, prečo sme dostali takú čudnú domácu úlohu.

Daniel: A ja už viem, čo podarujem chlapčekovi v nemocnici. Aha!! (ukáže auto)

Evka: Ja by som chcela, aby sme kráľovskú domácu úlohu urobili najlepšie ako vieme..

Matej: A čo keby sme...

Dievčatko: Keby sme čo?

Matej: Keby sme Kráľovskú domácu úlohu plnili úplne stále..

Daniel a Samko: Prosím?

Matej: No, predstavte si, že by sme ju neplnili len na vianoce, ale každý deň.

Evka: Áno. Veď aj Pán Ježiš nám pomáha každý deň.

Samko: A my by sme mali pomáhať jemu. Teda, vlastne slúžiť mu.

Daniel: Presne tak. Každý deň by sme mali pomáhať tým, ktorí potrebujú pomoc.

Deti sa sadnú na javisku.

Rozprávač:

A takto sa to teda začalo. Na začiatku bola netradičná domáca úloha, potom celkom obyčajná besiedka v kostole s neobyčajným príbehom o dievčatku s dáždnikom. A čo je na konci? Nevidíte? No predsa päť detí. Päťobyčajných detí, ktoré sa rozhodli slúžiť Pánu Bohu tým, že budú robiť radosť iným. Nielen na Vianoce, ale každý deň. Prečo?

No predsa preto, aby z nich mal radosť ich Kráľ.

Kým rozprávač hovorí, deti sedia a držia sa okolo ramien. Keď rozprávač dokončí, postavia sa a uklonia sa.

